

Австралийска овчарка

синоними: *Australian Sheepdog, Australischer Schäferhund, Chien de berger australien*

произход – САЩ

размери

FCI

AKC

THE KENNEL CLUB

KC

ръст

♂ 50–57,5 см

♀ 45–52,5 см

История Независимо от името си това куче не е създадено в Австралия. Негова родина е Северна Америка, където фермерите кръстосали пиренейски овчарки с различни типове колига, най-вероятно старите бордърколига, смитфийлдколита и други работни кучета от този тип. Получило се куче с неизчерпаема енергия и страст към работата, което спокойно се справяло с огромно стадо овце или говеда.

Общ вид Здраво, пропорционално свързано куче с леко разтегнат формат. Главата е достатъчно мощна, с високо поставени, висящи на хрущялите уши. Козината е средно дълга, гъста и достатъчно груба. Тялото е компактно и мускулесто. Оцветяването е мраморираносиньо, мраморираночервено, черно, червено-кафяво и червено със или без подпласници.

24

A

Австралийски кетълдог – FCI № 287

синоними: *Australian Cattle Dog, Australian Queensland Heeler, Blue Heeler, Australischer Treibhund, Bouvier australien*

произход – Австралия

размери

FCI

AKC

THE KENNEL CLUB

KC

ръст

♂ 46–51 см

♀ 43–48 см

♂ 46–51 см

♀ 43–48 см

♂ 46–51 см

♀ 43–48 см

История Това е единият представител на големия тандем пастирски кучета на Австралия. Няма да бъде не-

точно, ако кажем, че австралийският кетълдог и келпито са причината Австралия да бъде днес този гигант в

животновъдството. Огромните площи, по които пасели полудиви говеда, принудили заселниците да заменят своите кучета, наричани смитфийлдбобтейл, с нещо по-добро. За тази цел те кръстосали бобтейлите с динго и получили червени безопащати кучета, които работели, без да лаят. Нарекли ги „Timmins biters“, но те, както и кръстоските на дългокосместо коли с бултерьер, се оказали неподходящи. През 1840 г. земевладелецът Thomas Hall внесъл двойка дългокосмести високопланински колита (Blue merle) от Шотландия. Той кръстосал техните потомци с динго и получил мълчаливи, добре работещи кучета, подобни на динго, които нарекли Hall's Heelers. Подобни кръстоски правил и George Elliott от Куинсланд. Към тези кучета била вляна кръв от далматинец и черно-кафяво келпи. И така се получил австралийският кетгълдог.

Общ вид Това е компактно мощно, симетрично изградено работно куче.

Тип поведение Неуморно и работливо куче, твърде умно, готово по всяко време да защити господаря си и имуществото му. Силно привързано към стопанина си и доста сдържано към непознати.

Цвят Син и червенпетнист.

Космена покривка Средно дълга, права, с къс нежен подкосъм. По главата и крайниците козината е по-къса.

Глава Пропорционална на тялото, с широк череп и плавен, но забележим стоп. Муцуната е широка и добре запълнена под очите, средно дълга, дълбока и мощна. Устните са плътно прилепнали. Носната гъба е черна независимо от цвета на кучето.

Уши Средно големи, по-скоро малки, широки в основата, мускулести, прави, широко поставени.

Опи Средно големи, с овална форма, нито изпъкнали, нито хлътнали, с интелигентен израз.

Зъби Здрави, добре подредени, с ножична захапка.

Шия Средно дълга, мускулиста, заоблена.

Гърди Дълбоки и мускулести, средно широки.

Гръб Мускулист, прав и здрав.

Поясница Широка и мускулиста.

Предни крайници Напълно прави, погледнати отпред, а при поглед отстрани метакарпусите са леко наклонени. Със здрави кости и масивна мускулатура. Лопатките са широки, мускулести и коректно заглени спрямо рамото.

Задни крайници Широки, здрави и мускулести, с дълги, добре замускулени бедра. Скакателните стави са здрави и добре развити. При поглед отзад – прави и успоредни.

Лапи Кръгли, с къси здрави засводени пръсти. Ноктите са къси и здрави, а стъпалните възглавнички – твърди.

Опашка Поставена сравнително ниско, достига до скакателните стави.

Австралийски силкитериер – FCI № 236

синоними: Australian Silky Terrier, Silky Terrier, Sydney Silky, Silky Toy Terrier

произход – Австралия

размери

FCI

ръст

20–25 см

тегло

3–4,5 кг

AKC

5–4,5 кг

THE KENNEL CLUB

KC

около 23 см

около 4 кг

История В края на XIX в. известен брой йоркширски териери били внесени от Англия в австралийските щати Виктория и Нови Южен Уелс. Любителите сме-

сили по-едри йоркшири с някои от техните австралийски териери и в кучилата се появили кученца, някои от които приличали на австралийски териери, други – на

йоркшири, а трети имали особен вид. Те именно послужили за създаването на силкитериера. Първоначално били създадени два стандарта за породата – през 1906 г. в Сидни (Нови Южен Уелс) и през 1909 г. във Виктория. По-късно, през 1926 г., те били поправени и бил изготвен нов вариант на стандарта.

Общ вид Малко късокрако куче с правоъгълен формат и козина с характерна коприненоподобна структура.

Тип поведение Пъргаво, импулсивно и смело куче.

Цвят Син, с кафяви подплащници. Синьото може да бъде сребристосиньо или гълъбовосиньо. Кафявите подплащници трябва да бъдат ярки и наситени. Синият плащ трябва да започва от основата на черепа до върха на опашката, надолу достигайки до лактите на предните крайници и назад покривайки бедрата. По опашката синьото трябва да бъде много тъмно. Кафявите подплащници се разполагат по муцуната и скулите, около основата на ушите, по краката и лапите и около ануса. Козината по върха на главата трябва да бъде сребриста или жълто-кафява, но по-светла от кафявите подплащници.

Космена покривка Права, нежна, с коприненоподобна структура.

Глава Умерено дълга и здрава. Черепната част е плоска и не твърде широка между ушите. Дължината ѝ е по-голяма от дължината на муцуната. Стопът е плавен, а носната гъба е черна.

Уши Високо поставени, малки, с триъгълна форма, прави.

Очи Малки, тъмни, с бадемовидна форма и тъмни ръбове на клепачите. Светлите очи са сериозен дефект.

Зъби Здрави, с ножична захапка.

Шия Средно дълга, деликатна и грациозно носена.

Гърди Средно широки и дълбоки.

Тяло Тялото е дълго с около 20 % повече от височината при холката. Прекалено късото, както и прекалено дългото тяло се считат за дефект.

Предни крайници Лопатките са косо поставени и сключват подходящ ъгъл с раменните кости. Подрамената са прави и здрави.

Задни крайници Бедрата са добре замускулени и здрави, но не изглеждат тежки. Коленните и скакателните стави са добре заглени и успоредни при поглед отзад.

Лапи Малки, компактни и кръгли, със здрави и гъвкави стъпални възглавнички. Ноктите са здрави и тъмно пигментирани. Белите или розовите нокти са дефект.

Опашка Високо поставена и носена почти отвесно. Купира се.

Австралийски териер – FCI № 8

синоними: Australian Terrier, Australischer Terrier

произход – Австралия

размери

FCI
ръст 24–25 см
тегло 4–5 кг

AKC
25,5–28 см

THE KENNEL CLUB

KC
около 25,5 см
около 6,34 кг

История Този териер е първата австралийска порода, призната и представена в своята родина, както и първата порода на Австралия, официално призната по света.

Предци на тези кучета били дребните работни териери, известни като твърдокосмест териер, стария скоч-териер и кръстоските между тях и други работни кучета от групата на териерите.

За първи път местна порода, известна като острокосмест териер, била представена на изложба в Мелбърн през 1868 година. По-късно, през 1899 година местни кучета били представени под името австралийски териер с твърд косъм. Първият клуб за австралийски твърдокосмести териери бил основан в Мелбърн през 1887 година, а стандарта на породата бил установен през 1896 година.

Общ вид Малко куче, с правоъгълен формат, остри, прави уши и купирана опашка.

Тип поведение Смело и активно куче, с присъщия на ловните териери борбен дух.

Цвят Син с кафяви подплащници. Монохромен пясъчен и монохромен червен.

Космена покривка Козината е права и твърда. Дължината ѝ достига 6,25 см по цялото тяло с изключение на опашката, от китките на долу при предните крайници и от скакателната става на долу при задните крайници. Козината по ушите е много къса. Подкосъмът е къс и мек.

Глава Дълга и здрава. Дължината на муцуната е приблизително равна на дължината на черепната част. При поглед отпред и отстрани черепът е голям и плосък, малко по-дълъг, отколкото широк. Стопът е плавен, но забележим. Муцуната е здрава и мощна. Устните са плътни, с тъмнокафяви или черни ръбове. Носната гъба е черна.

Уши Високопоставени, малки, прави и насочени напред и нагоре.

Очи Малки, с овална форма, оцветени тъмнокафяво до черно.

Зъби Добре развити, с ножична захапка.

Профил Дълга, здрава, с леко изразен арковиден профил.

Тяло Компактно, с добре извити, но не кръгли ребра. Гръдният кош се спуска малко под лактите. Гърбът е прав и здрав.

Предни крайници Лопатките са дълги и косо поставени и сключват с раменните кости ъгъл от 90°. Лактите са прибрани към гръдния кош. Подрамената са прави, успоредни при поглед отпред, със средно дълги кости с овално сечение. Метакарпусите са здрави, с много лек наклон.

Задни крайници Здрави, с добре заъглени коленни и скакателни стави. Бедрата и подбедрата са добре замускулени. Метатарзусите са къси и перпендикулярни на земята.

Лапи Малки, кръгли, с компактни сводести пръсти. Ноктите са здрави, къси и черни.

Опашка Високо поставена и почти перпендикулярно носена. Купира се, като се оставя малко по-малко от половината.

Австралийско келпи – FCI № 293

синоними: Australian Kelpie, Kelpie, Barb

произход – Австралия

размери

THE KENNEL CLUB

ръст ♂ 46–51 см
♀ 43,5–48,5 см

тегло

АКС
43–51 см

11,5–20,5 кг

КС

История Това е вторият представител на големия тандем пастирски кучета на Австралия, но докато кетъдогогът съпровожда стадата от говеда, то келпито е неповторим „овчар“. Сигурно няма да стигнат прилагателните, ако трябва да се направи по-пълно описание на това изключително куче. Сигурното е, че когато говорим за животновъдството на Австралия, първото, което си представяме, са огромните стада овце и техен неизменен атрибут е пъргавото, благородно и умно келпи.

Това куче произлиза от внесените на континента късокосмести колита с прави и полуправи уши от граничните области между Англия и Шотландия. И за да могат да издържат на суровите условия, те били кръстосвани с динго, което дарило келпито с изключителна сила и издръжливост.

В Австралия се отглеждат около 80 000 келпита, като на куче се падат средно по 2000 овце, и то заменя труда на 5–6 ездачи, а това прави цената на австралийската вълна значително по-ниска.

Общ вид Средно високо, стройно, мускулесто и енергично пастирско куче с къса и гладка козина и прави уши.

Тип поведение Изключително бдително куче с мек характер, лоялно и отговорно, с неизчерпаем запас от енергия.

Цвят Червен, червен със светлокафяви подплащници, черен, черен с кафяви подплащници, шоколадовокафяв, бежов, опушеносин.

Космена покривка Козината е твърда, права и плътно прилепнала към

тялото, с къс гъст подкосъм.

Глава Пропорционална на тялото, широка и леко заблелена между ушите. Дължината на муцуната е малко по-малка от дължината на черепната част. Линиите на челото и муцуната са успоредни. Стопът е ясно изразен. Устните са сухи и прилепнали.

Уши Сравнително високо поставени, средно големи и прави.

Очи Средно големи, с бадемвидна форма, кафяви. Погледът е мил и интелигентен.

Зъби Здрави и силни, с ножична захапка.

Гърби По-скоро дълбоки, отколкото широки. Достигат до нивото на лактите.

Гръб Прав и мускулест.

Поясина Къса и добре замускулена.

Крпа Сравнително къса, широка, леко наклонена назад.

Крм Мускулест и стегнат, умерено повдигнат.

Предни крайници Пррави и успоредни. Ъглите при ставните съчленения са леко отворени. Метакарпусите

са сравнително къси и почти отвесни.

Задни крайници Сухи и мускулести. При поглед отзад – прави и успоредни, с отворени ъгли на ставните съчленения. Метатарзусите са дълги, почти отвесни.

Лъпи С овална форма, като задните са малко по-продълговати от предните.

Опаша Сравнително високо поставена, не особено дълга, покрита отдолу с по-дълги косми.

Австрийски късокосмест пинчер – FCI № 64

синоними: *Österreichischer Kurzhaariger Pinscher, Austrian Short-Haired Pinscher, Pinscher autrichien à poil court*

произход – Австрия

размери

FCI

ръст

35–50 см

тегло

10–15 кг

AKC

THE KENNEL CLUB

KC

История Това куче наподобява тежък стандартен пинчер и се предполага, че има връзка с примитивните пинчери, развъждани в Германия. Независимо от добрите работни качества породата е слабо разпространена и почти непозната извън Австрия.

Общ вид Тялото е широко и мощно, с широка и здрава глава. Ушите са сравнително високо поставени, клепнали напред, със заоблени

върхове. Гърдите са широки и дълбоки. Крайниците са здрави, умерено заъглени и мускулести. Опашката се навива на колело върху гърба, но обикновено се купирира. Козината е къса, твърда и гладка, с добре развит подкосъм. Оцветяването може да бъде червено, черно, кафяво, жълтеникаво, тигрово или черно с кафяви подплащници, често с неголеми бели петна.

Австрийско алпийско гонче – FCI № 62

синоними: *Steirischer Rauhaariger Hochgebirgsbracke, Styrian Rough-Coated Alpine Hound, Peintinger Bracke, Brachet de Styrie à poil dur, Chien courant de Styrie*

произход – Австрия

размери

FCI

ръст

40–50 см

тегло около 18 кг

AKC

THE KENNEL CLUB

KC

История Понякога наричат това куче кратко пейнтингер на името на неговия създател. Около 1870 г. г-н Пейнтингер започнал кръстосването на австрийски и немски гончета с твърдокосместото истрийско гонче от Югославия и след около 20 години била оформена новата порода. Оптимално съчетавайки качествата на своите предци, австрийското алпийско гонче се превръща в предпочитан партньор при ловните излети.

Допълнителни негови атрибути са добрият глас и мекият характер.

Общ вид Козината на това гонче е груба и твърда, но

не и рошава. Понякога обаче се раждат и кучета с покъса козина. Цветът варира от червеникаворижко до пшеничножълто. Допуска се бяло петно на гърдите.

Австрийско гладкокосместо гонче – FCI № 68

синоними: *Österreichischer Glatthaariger Bracke, Tyrolese Hound, Tiroler Bracke, Chien courant du Tyrol, Brachet du Tyrol, Brachet autrichien à poil lisse, тиролски брак*

произход – Австрия

размери

FCI

AKC

THE KENNEL CLUB

KC

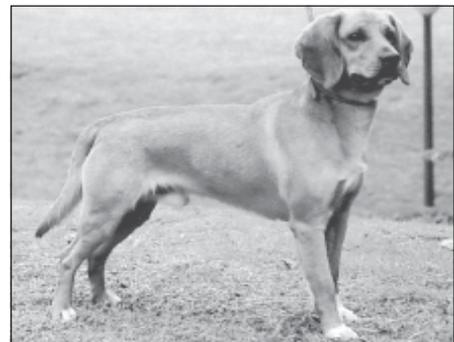
има две разновидности:

ръст	– <i>стандарт</i>	40–48 см
тегло		около 20 кг
ръст	– <i>бикет</i>	30–39 см
тегло		около 15 кг

История Тази малко известна извън Австрия порода е създадена в западните райони на страната чрез кръстосване на различни немски, австрийски, френски, шведски и вероятно швейцарски гончета. Първото представяне било през 1896 г. Ловните качества на тиролския брак му позволяват да работи добре на всякакъв терен и за различен дивеч.

Общ вид Невисоко, добре свързано и достатъчно силно куче. Главата е умерено дълга, с масивна муцуна и високо поставени увиснали уши с широка основа. Тялото е с правоъгълен формат. Крайниците са сухи и

зdravi, с добре очертани мускули. Оцветяването е предимно черно, с кафяви подплащници, понякога – жълто-кафяво. Козината е къса, гъста и гладка, с добре развит подкосъм, което го прави непретенциозен и устойчив на климатичните промени.

Азавак – FCI № 307

синоними: *Azawakh, Azawakh Hound, Tuareg Sloughi*

произход – Мали

размери

FCI

AKC

THE KENNEL CLUB

KC

ръст	58–74 см
тегло	17–25 кг

История Това куче е своеобразна разновидност на арабската хрътка слуги. Произходът му е свързан с

племето на туарегите от Мали, в южните части на Сахара. Тези номади използвали кучетата си като лов-

ци и като пазачи. За тях се отнасят думите: „Достатъчно бързи, за да догонят газела или заек. Достатъчно смели, за да се противопоставят на едър хищник. Неуморими като камила и красиви като арабски кон.“ Азавак ловува като типична хрътка. Когато настигне дивеча, той не го убива, а го захваща и го държи до идването на ловеца. За да не се изморяват кучетата и за да видят отдалече жертвата, арабите ги взимат на седлото до себе си. Цената на едно такова куче е много висока – както на камилата.

В Европа, а и по света тези кучета са познати отскоро. За разпространението им на Европейския континент определена роля е изиграл и д-р Пекар от Югославия, който внася първата двойка от тази порода.

Общ вид Впечатляващи са елегантността и достойнството на тази хрътка. Мускулестото, сякаш изваяно тяло и стройните мускулести крайници я правят ефектна като арабския кон. Главата е дълга и тясна. Шията е мускулеста и здрава. Гърбът е дълъг, а гърдите – дълбоки. Опашката е тънка, с извит връх. Козината е къса, мека и оцветена в различни оттенъци на пясъножълтото, задължително с бели петна.

Аиди – FCI № 247

синоними: *Atlas Sheepdog, Kabyle Dog, Douar Dog, Douarhund, Berger de l'Atlas*

произход – Мароко

размери

FCI

ръст

52–62 см

тегло

около 35 кг

AKC

THE KENNEL CLUB

KC

История Някои автори отделят от тази порода друга – дуархунд, и я причисляват към групата Шенси. Според други дуархунд е само синоним на аиди. Така или иначе, това мароканско куче отдавна помага наномадите от Северна Африка в пашата на добитъка, охраната на имуществото и лова. Заедно със слуги не дават голям шанс на дивеча – аиди в качеството на добър следотърсач, а слуги – бърз като вятъра

преследвач. Традиционното приложение на това, преди всичко работно куче започва да отстъпва място на чисто декоративното му отглеждане като домашен любимец.

Общ вид Средно голямо куче със стегнато и хармонично развито тяло. Козината е гъста и груба и е отличен изолатор. Предпочитаното оцветяване е бяло, но се срещат и черни, чернопетнисти, жълто-кафяви и светлорижки кучета.

Аичи

синоними: *Aichi*

произход – Япония

История Това е древна японска порода, отнасяща се към групата на средно големите японски шпицове (Shika Inu). Тя е използвана в комбинация с гладкокосместо чаучау при създаването на породата саншу.

Акбаш

синоними: *Akbash, Anatolian Shepherd Dog*

произход – Турция

размери

ръст ♂ 81–86 см ♀ 71–81 см

32

А **История** Заедно с кангала и карабаша това древно куче оформя голямата тройка пастирски кучета на Турция. Дълго време се спори дали това са три отделни породи или разновидности на една. Според някои автори съществуват достатъчно убедителни доказателства, че акбашът е отделна, самостоятелна порода пастирско куче за охрана. Анализирайки широкото вътрепородно многообразие в рамките на кучетата, развъждани в Анадола, и съпоставяйки го с аналогичното състояние на породната структура при други балкански пастирски кучета – българското каракачанско, гръцкото пастирско, торняка, шарпланинеца и карпатското пастирско, ние възприемаме тезата, че пастирските кучета на Анадола по-скоро могат да се отнесат към различни типове на една и съща порода. Допълнителната селекционна работа ще позволи консолидирането и обособяването на различни породи. Подобно е състоянието и на местните разновидности молосови кучета за охрана в Централна Азия – Иран, Афганистан и бившите съветски републики. И при тях, както при анadolските кучета, се забелязва плавно припокриване на обособените местни типове с наличие на много междинни форми.

Акбашът е потомък на едни от най-старите пастирски кучета на света. Неговите предци са свързали живота си с този на хората около 7000 г. пр. н. е., а потомците им продължават да бъдат незаменими помощници на

животновъдите и неподкупни бранители на домовете и семействата им.

Общ вид Голямо, импозантно и респектиращо с външността си куче. Според дължината на косъма се различава дългокосмест и късокосмест акбаш. Цветът му е монохромен – бял, и оттам идва името му (akbash = бяла глава, бял водач). Присъщи на това куче са изключителна физическа сила, уравновесен характер и непоколебима смелост.

Акита – FCI № 255

синоними: Akita, Akita Inu, Matagi Inu, Shishi Inu

произход – Япония

размери

FCI

ръст

♂ 63–69 см
♀ 57–63 см

AKC

♂ 66–71 см
♀ 61–66 см

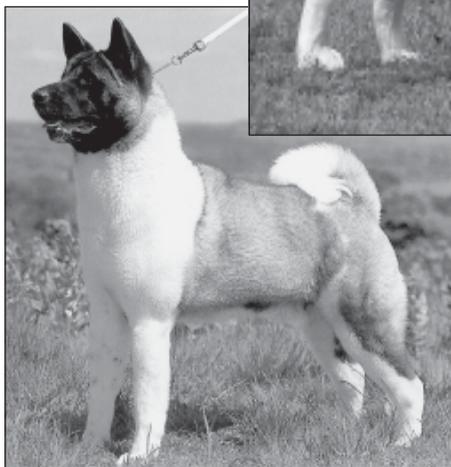

THE KENNEL CLUB

KC

♂ 66–71 см
♀ 61–66 см

История Този едър и импозантен представител на шпицовете е чудесен символ на японската любов към кучето. Създадено на о. Хоншу в префектура Акита, откъдето произлиза и името му, това куче много скоро придобива специално значение в живота на японците. Те вярват, че кукла, изобразяваща акита и поднесена като подарък на родилка или болен, ще донесе здраве и щастие на този, който я получава. И въпреки всичко след XVI в., когато Япония се отваря за европейската култура, с масовото навлизане на европейските породи японските кучета, в частност акита, били застрашени от изчезване. Едва през 1927 г. се учредява Akitainu Hozankai society, което има за цел запазването и възстановяването на породата. През 1931 г. японското правителство определя акита като „национален паметник“ и „едно от японските национални съкровища“ и тази грижа на държавата изиграва особена роля при възстановяването на породата. Особено нараства популярността ѝ, след като светът узнава за историята на кучето Nachiko. Неговият стопанин, проф. Ейсабу-ро Уено, преподавател в Токийския университет, бил съпроводжан всеки ден от своята акита Nachiko до железопътната спирка Шибую. Кучето много скоро свикнало с времето, когато се прибирал любимият стопанин, и започнало да го чака на гарата. Докато една майска вечер на 1925 г. проф. Уено не слязъл от влака. Nachiko не можел да знае, че професорът е болен и много скоро умира в болницата. Всяка вечер по едно и също време той го чакал на гарата да се завърне. И така ден след ден в продължение на години. А когато остарял и движенията му ставали все по-трудни, той се заселил на гарата и продължил всяка вечер да посреща влака, с който се връщал неговият стопанин. И така до март 1934 г., когато смъртта

слага край на надеждите му. Историята на вярното куче бързо се разнася из цяла Япония и хората, трогнати от безпределната му вярност, събират средства и построяват паметник, изобразяващ търпеливо чакащия Nachiko, скромен израз на заслужената почит и уважение към него и всички кучета.

След Втората световна война акита се разпространяват в САЩ и в

резултат на селекционната работа на американските любители се появява американски тип акита, различаващ се от японския. През 1997 г. Еф Се И разделя акита на две породи – японска акита и голямо японско куче.

Общ вид Голямо мощно, излъчващо сила куче с тежки кости. С голяма масивна глава, дълбока муцуна, малки очи и прави уши. Опашката е плътно навита върху гърба и балансира общото впечатление от масивната глава.